

Ако се узме у обзир чињеница да је претходна књига – песнички прванац Марије Петричевић (*Огледало иза*) собом посведочила песникињу, која је прескочила почетне стадијуме квалитативне елементаризације бављења песмотворачким занатом, онда се може очекивати да друга збирка (*Жудња*) умногоме надиђе жељу за духовним сабеседништвом карактеристичним за прву књигу. Опоменута духовним и емотивним рецепторима, следствено поетском кључу прве књиге, и празнином појавног света песникиња властити обликотворни поетски субјекат измешта у заумне сфере – у анђела чувара Исидора који својом сакралношћу и местом у поетској визији успева да кристализује спој искуственог и архетипског укидајући подвојеност између предметног света и његових вербалних и поетских еквивалената. Доследна чињеница да је песма најобухватнији и најдиректнији додир са светом и најинтегралније прожимање са универзумом, Марија Петричевић својим поетским медитацијама откључава огромна пространства појединачног и колективног искушавања људскости, онтолошких и емотивних начела живота. Отуда би било погрешно ако би тумачење ове збирке остало на нивоу експлицитног тумачења самог наслова јер је жудња само осећање које катализује пулсирајућу динамику стихова, метафоричност и сложену и богату асоцијативност, која успева да избегне окошталост поетског говора и једносмерну фигуративност која може да се јави у покушају емотивног досезања мистерије Божанског и модерне резигнације.

Можда би било довољно за квалитативну и поетску валидност ове збирке рећи да је песникиња успела да успостави нове, занимљиве и непредвидљиве односе и везе између слика стварности, жудње и запажања везаних за појавни свет. Међутим, у најбољим и најуспелијим песмама ове збирке јасно се уочава успелост намере да песма треба да досегне и сажме у себе оно што се налази иза граница материјалног, отеловљено у осећању невидљивог али доминантног присуства духовног бића у чијој нутрини песникиња успева да се приближи есенцијалној мисаоности у којој је похрањена мистична тајна жудње и људске судбине уопште. Међутим, очекивано разрешење, како би се то у логичним каузалностима очекивало, не поклапа се са жељеним и наглашеним циљем – постварењем жудње и налажењем Аркадије. Напротив, то је само почетак, поетска одисеја и пловидба кроз прозирност језика и његове мелодијско-семантичке неухватљивости наставља се ка оним кључним тачкама у којима се крије тајна и истина „мишљења и певања.“

Иако се често креће преблизу опасној ивици емотивне пренапрегнутости, с једне стране, и версификацијске довршености, као императива и поштовања датости песничког заната, збирка *Жудња* успева да избегне све замке патетике и песничке лепоте која постаје сама себи сврха и циљ. Но, у сваком случају ову збирку у натпросечној мери карактерише уобличеност исказа и сагласје песничких слика са основним идејама, контрастима и поентирањем, што је више него довољно за успелост песничке визије.

Петар В. Арбушина